

لقمان نوتونچی..

(این تحلیل صرفاً دیدگاه نویسنده بوده و انتشار آن به منزله موضع انجمن نیست)...

تاریخچه؛

بنابر مستندات و شواهد تاریخی پیشینه سابقه سکونت کردها در منطقه قفقاز برمیگردد به قرن ۱۶ میلادی، آن زمانکه شاه عباس صفوی به منظور ایجاد منطقه‌ای حایل میان ایران و عثمانی برخی عشایر کُرد را از خراسان و موصل به منطقه مذکور کوچ داد..

در سده‌های ۱۷ و ۱۸ ناحیه قفقاز تحت فرمان خانان قره‌باغ و ایروان بود و مرکزیت فرماندهی آن در قره‌باغ قرار داشت. پس از شکست ایران در جنگ‌های اول و دوم ایران- روس، از روس‌های این مناطق به حاکمیت تزار درآمد. (مطابق مفاد عهدنامه‌های ترکمنچای و گلستان فی مابین ایران- روس)

لازم به ذکر است که؛

منطقه خان‌نشین قره‌باغ نیز که کردهای قفقازیه در آن سکونت داشتند به زیر سلطه روس‌ها درآمد. ایده خودمختاری؛

در میان کُردها ایده خودمختاری از گذشته‌های دور تاریخی حتی قبل از ورود اسلام به ایران با این تصور که آنان ایرانی اصیل بوده و هستند همواره خواستار سهمی شدن در قدرت، داشتن جایگاه و وزن سیاسی بوده و میباشند، بدین منظور در مناطق قره‌باغ از آن زمان تا کنون هرازگاهی ایده خودمختاری خویش را مطرح نموده و مینمایند. کردستان سرخ؛

پس از انقلاب بلشویک‌ها در روسیه تزاری در اوایل انقلاب بنابه درخواست و پیشنهاد ملین، مناطق کردنشین میان ارمنستان و آذربایجان، به واحدی بنام (اویزد) یعنی واحدی پایین‌تر از خودمختار، به لحاظ جغرافیای سیاسی به نام کردستان سرخ به مرکزیت شهر لاپچین و به رهبری (گوجی قاجی اف) تقسیم شد.

شهرهای؛

لاچین، کَلَب‌جار، زنگیلان، قبادلو و شوشا از شهرهای بزرگ واحد تقسیمات جغرافیای سیاسی اویزد کردستان سرخ به شمار می‌رفتند.

در زمان اتحاد جماهیر شوروی سوسیالیستی سابق،

جمهوری آذربایجان از تاسیس واحد اویزد کردستان سرخ استقبال نکرد و در ظاهر هم به تصمیم به اعتراض هم نداشت. ارمنستان نیز بر اساس عهدنامه ۱۹۲۱ مسکو مجبور به واگذاری مناطق مذکور به آذربایجان شد. در ظاهر خرسند خود را اعلام داشت.

جنگ اول و دوم ایران- روس خود باعث انشاق بسیاری از مناطق شمالی ایران و واگذاری اجباری مناطق قفقازیه به حکومت تزاری روسیه شد.

از زمان این واگذاریهای اجباری طبق مستندات تاریخی مشکلات عدیده اجتماعی فراوانی را در حکومت‌های تزاری، بلشویکی و نظام پس از سقوط شوروی سابق در دولت ملت‌های اقماری روسیه را در منطقه قفقازیه شاهد بوده و هستیم و در اصل اینگونه مشکلات ساختاری بوده و به عمده در میان مردمان آذری، ارمنه و کُردها بوجود آمده است.

در مناطق مذکور تفرقه افکنان، سودجو و سلطه‌گر هرزگاهی برای رسیدن به اهداف سیاسی و استراتژیکی کوتاه، میان و بلندمدت خویش در منطقه قفقازیه با توجه به اختلافات ریز قومیتی، دینی و مذهب دست به اقدامات تفرقه افکنانه و جنگ افروزان زده و میزنند.

ایران؛

حدود ۲۰۰۰ سال قبل از میلاد اقوام آریایی به فلات ایران مهاجرت نمودن و نام این سرزمین را (ایران واج) یعنی سرزمین آریایی نام گذاشتند و از زندگی کوچ‌نشین و رومه‌گردانی به زندگی شهری و سپس امپراتوریهای عظیمی را در ایران بنا

نهادند .

ودراین راستا اقوام ایرانی درگذر زمان باتوجه به اشتراکات تاریخی، فرهنگی، نژادی و زبانی فراز و نشیب ایام رادرمام میهن با فداکاری و عشق نسبت به این مرزوبوم سربلندانه پشت سر گذاشتند.

مناقشات اقوام شمالی ایران زمینی

در دوران استعمار کهن و نوین مناطق مذکور باتوجه به اختلافات ریز قومیتی و فرهنگی دست مایه سودجویان تفرقه افکن نظام سلطه رافراهیم نمود، بطوریکه ماحصل این تفرقه هادر مناطق شمالی مابین اقوام اصیل ایرانی (آذری، ارمنی و کُرد) جز برادرکُشی، فقر، فلاکت، ویرانی و آوارگی برای مردمان خوب و نجیب آذری زبان، ارمنه و کُردها چیز دیگری باخود بیادگار نگذاشت.

راهکار؛

باتوجه به داشتن برتری موقعیتهای ارتباطی ایران با منطقه خودمختار نخجوان آذربایجان از طریق دریای خزر، مرز خشکی با ارمنستان،

دسترسی آسان به منطقه کُردنشین قرباغ به همراه اشتراکات

تاریخی، فرهنگی، زبانی و نژادی با مجموعه اقوام آذری زبان، ارمنه و کُردهای ساکن در چهارچوب مرزهای سیاسی ایران کنونی، پتانسیل و توان تشکیل اتحاد و همگرایی سه جانبه مابین کشورهای آذربایجان و ارمنستان و مناطق خودمختاری قرباغ را از هر لحاظ نسبت به ترکیه، روسیه و اسرائیل (رژیم اشغالگر) را میتواند آسانتر فراهم نماید.

و باید اذعان داشت که؛

- احداث مناطق آزاد تجاری

- برپایی بازارچه های مرزی

- برگذاری همایش های علمی تخصصی در حوزه های مختلف؛

اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی

- گردشگری

- گردشگری سلامت به مرکزیت تبریز

- احداث و تاسیس دانشگاه ها بین المللی

- احداث و تاسیس مراکز تحقیقات- پژوهشی و فرهنگی و ..

زمینه اتحادیه های اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی را باتوجه به اشتراکات و ویژگیهای خاص ایران، آذربایجان، ارمنستان و مناطق خودمختار را به زعم سیاستهای تفرقه افکنانه و جنگ افروزانه نظام سلطه در منطقه قفقازیه باورمندانه و عملگرایانه بوجود و به سرانجام رسانید.

در پایان؛

(در جنگ هیچکس پیروز میدان نیست)

